

vende til Mindretallet, som, efter at Flertallet Skridt for Skridt er gaaet videre frem henimod Mindretallet og paa det ene Punkt efter det andet har rettet sig efter Mindretallets Ønsker, trækker sig fuldstændig tilbage. Naar det ærede Medlem talte om, at vi skulde tage Hensyn til en forventet Stigning i Postvæsenets Indtægter, og antog, at den forventede Stigning uden Tvivl vilde blive større i Tidrummet fra 1880—90 end i Tidrummet fra 1870—80, skal jeg ikke forbyde mig med det ærede Medlem deri, men kun sige til ham, at vi ere nødt til at gaa ud fra Stillingen, som den nu er, og Forholdet mellem Embederne, som de nu ere. Saa og saa Meget maa anvendes efter de nuværende Forhold, hvad Fremtiden vil kræve, maa vi overlade til Fremtiden at bevilge. Det ærede Medlem kunde ikke lide disse Sammenstillinger, der bleve anstillede mellem Postvæsenets og Lovvæsenets Lønningsforhold. Dertil skal jeg dog bemærke, at Folkethinget og, jeg tør sige, Lovgivningsmagten i det Hele alid har været tilbøjelig til at behandle Lønningsforholdene ved Lovvæsenet og ved Postvæsenet nogenlunde ens, naturligvis ikke fuldkommen ens, men nogenlunde. Det vil det ærede Medlem, der har været Rigsdagsmand meget længere end jeg, dog vistnok erindre fra tidligere Lønningsudvalg og tidligere Lønningsloves Behandling, og det har ogsaa været Tilfældet iaar, at der har været en saadan Tilbøjelighed tilfælde. Men dernæst vil jeg gjøre opmærksom paa, at, naar Postvæsenet har den Opgave at komme Publikums Ønsker og Læringsde, hvilket jeg er ganske enig med ham i, har Lovvæsenet dog ogsaa tilbids en saadan Opgave. Det er ikke ganske uden Betydning at faae Lovvæsenet indrettet saaledes, at Folk paa en ikke altfor besværlig Maade kunne faae deres Klageringer foretagne, og saadanne Hensyn ere tagne i meget væsentlig Grad ved Lovvæsenets Lønningslov, saa heller ikke der er der saa stor Forskjel, som det ærede Medlem antager. Til den ærede Ordfører for Mindretallet, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Evermoes), skal jeg blot gjentage, hvad jeg før har sagt med Hensyn til, hvad der er foregaaet i Udvalget, at, naar man atter og atter har maattet hentyde dertil og har været nødt til at komme ind derpaa, styldes det udelukkende den Maade, hvorpaa Mindretallet først i Betænkningen og senere her under Forhandlingen har fremdraget Udvalgets Forhandlinger. De Fremstillinger, som det ærede Medlem har givet af, hvad der er foregaaet i Udvalget, ere ingenlunde ganske korrekte, og det ærede Medlem maa finde sig i, at jeg modsiger, hvad han i saa Henseende har sagt i Mindretallets Betænkning. Det er

uberettiget, naar det ærede Medlem fremstiller det saaledes, at al Smødekommen er paa Mindretallets Side og ingen Smødekommen paa Flertallets. Hvad der her foreligger, er, som jeg allerede har sagt, Resultatet af en lang Overveelse mellem Flertallet og Mindretallet, som Flertallet for sit Vedkommende har fastholdt, men som Mindretallet har trukket sig tilbage fra end ogsaa paa de ikke ganske saa Punkter, hvor Mindretallet tidligere sluttede sig til Flertallet. Jeg vil gjerne tro, at det er det Behageligste for Mindretallet at faae Sagen fremmet, som det ønsker, og at faae det ud af Loven, som det vil have. Men naar det siger, at det ganske i Umindelighed er det Behageligste for det at fremme Sagerne, vil jeg ønske, at det vilde bidrage dertil ved at stille sig paa en noget anden Maade, end det har gjort her i Betænkningen og her under Forhandlingen, og navnlig ved ikke at udtale sig saaledes om Regjeringens Stilling, at det paa en Maade opfordrer Regjeringen til at modsætte sig eller ialtfald med forøget Styrke fastholde sin Modstand imod Flertallets Forslag. Det synes at være Diemebedt, tør jeg sige, med Mindretallets Udtalelse i Udvalgets Betænkning; Andet kan jeg ikke jeg se, at den siger til. Den høitærede Minister har jo ganske vist stillet sig saaledes, og i det Hele tør jeg sige saavel til den høitærede Minister som til det ærede Mindretal, at jeg ser i den Maade, hvorpaa Lønningsfagerne blive tagne, for en stor Del Frugten af en politisk Løst, som jeg ikke tror er gavnlig for en frugtbar Forhandling af disse Sager. Hvis man mere vilde se hen til Sagerne selv og mere vilde arbejde paa at faae Noget ud af dem, selv om man ikke kunde faae alt det, man ønskede, sat igjennem, og ikke kunde faae alle de Forbedringer og Forhøielser, som man attraaede, og hvis man virkelig var villig til at komme til en rimelig Overenskomst, vilde det ingenlunde mangle paa Smødekommen fra Flertallets Side. Jeg tror, at den Maade, hvorpaa Flertallet har behandlet denne Lov, og de betydelige Indrømmelser og den betydelige Smødekommen, som paa denne Lov er viist fra Flertallets Side ligeoverfor Regjeringsforslaget, er det bedste Bevis paa, at Flertallet ønsker denne Sag ordnet og vil gjøre Sit til at opnaa et saadant Resultat. Angaaende Alderstillelag hørte jeg ikke det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Evermoes) sige noget Nyt. Konsekvensen af den Maade, hvorpaa det ærede Medlem udregnede Alderstillelagene, vil være den, at hvis det f. Ex. blev fastsat i en Lønningslov, at en Embedsmand, der har 1,000 Kr. i Løn, efter 5 Aars Forløb skal have 100 Kr. til i Alderstillelag og saa ikke flere Alderstillelag, saa skulde man for denne